

Over gelijkheid, de elite en het lompenproletariaat

Boy Vielvoye

Geliefde landgenoten,

Kotsende jongeren, in elkander getrapte bushokjes en Albert Verlinde. Het zijn enkele willekeurige fenomenen die wij, als vredelievend en welopgevoed burgers, moeten verdragen. Inderdaad, het zijn barre tijden! Hoe is het nu allemaal zo gekomen? En, wat staat ons nog te wachten? Tot slot, hoe kunnen wij terugkeren naar een normale gang van zaken?

Bij het begin beginnen, dat is altijd goed. Geloof u die rode hetzers die u willen wijsmaken dat bij het einde beginnen veel ludieker is maar niet. Daarmee zijn wij direct bij de kern van het probleem aangekomen: de jaren '60 en '70. Onze landgenoten die kort van memorie zijn, herinneren zich wellicht nog slechts de wietdampen die in dat tijdperk de lucht verziekten. Misschien dat het één met het ander samenhangt, je weet het niet. De waarachtigen onder ons weten beter. Die begrijpen dat het progressieve gedachtegoed wiens kiem toen ontsproot aan de basis ligt van de hedendaagse wanorde en chaos. Het belangrijkste progressieve waanbeeld komt tot uiting in de gelijkheidsmythe die ons land door toedoen van progressief links in haar greep heeft gekregen. In deze mythologie, in politiek opzicht uitgewerkt door de PvdA, is er geen onderscheid mogelijk tussen mensen, cultuur of ideologie. Alles is prachtig. Het één is niet

minder dan het ander. De gevolgen van deze gelijkheidsideologie zullen in het onderstaande kort behandeld worden.

Ten eerste, de zogenaamde gelijkheid tussen criminelen en engelen. Een groepsverkrachter is een crimineel, en de zuster die voor een hongerloon in het ziekenhuis met twee vingers je gesprongen halsslagader bedekt een door onze Moeder Maria gezonden engel. Maar zo zit het volgens progressief links helemaal niet. Nee, er bestaat geen goed en er bestaat geen kwaad. Die groepsverkrachter, dat is geen dader. Dat is juist een slachtoffer!

Het schrikbarende geval dat ministers met 'je' in plaats van 'excellentie' worden aangesproken duidt op de cultuurarmoede die uit progressief gedachtegoed voortkomt

Die arme man of vrouw heeft een vreselijke jeugd achter de rug en al dat jeugdleed in ogenschouwen genomen, vallen 27 verkrachtelingen nog best mee.

Ten tweede, de zogenaamde gelijkheid tussen werken en niet werken. Dankzij conservatief tegengeluid zijn de ergste uitwassen van dit vervaagde onderscheid reeds tegengegaan. Nog niet zo heel lang geleden was het echter doodnormaal om te beweren dat een junk die zijn huis werd uitgezet wegens een huurachterstand van drie jaar, toch echt een 'martelaar van de klassenstrijd' was. Andersom waren er natuurlijk ook 'vijanden van het proletariaat'. Dit waren voornamelijk de ondernemers die middels eerlijk en hard werken bijdroegen aan het welzijn van de samenleving. Middels subsidie voor het nietwerkende volksdeel en bestrafing van het werkende volksdeel is hartstochtelijk gepoogd de gelijkheid tussen werk en geen werk te realiseren.

Ten derde, de zogenaamde gelijkheid tussen lager en hoger onderwijs. Uit naam van de 'volksverheffing' moesten de verschillende onderwijsvormen zoveel moge-

lijk worden gelijkgeschakeld. De rampzalige gevolgen zijn inmiddels bekend. Omdat elk kind zo nodig Duits en Frans moest kennen, kent geen één kind het nu

echt. Het had wellicht meer zin gehad om aan te nemen dat een loodgieter en huisarts niet hetzelfde beroep uitoefenen. En dat zij om precies die reden ook niet dezelfde vaardigheden hoeven te bezitten. Dat heeft niets met onrechtvaardigheid of klassenonderdrukking te maken.

Ten vierde en voorlopig even tot slot, de zogenaamde gelijkheid tussen het gezag en door het gezag onderworpen burger. Als overdreven reactie op het Nazisme tijdens Wereldoorlog Twee heeft progressief links in de jaren zestig bedacht dat elke vorm van autoriteit noodzakelijkerwijs leidt tot de Holocaust. Gevolg was dat een politiebeambte die zijn ambt uitoefende in de volksmond de bijnaam 'fascist' kreeg toebedeeld. Het heeft er ook toe geleid dat bestuur vrijwel onmogelijk is geworden. Als een gezaghebbende architect zijn visie op de verbouwing van het Rijksmuseum ontvouwt, is vrijwel niemand bereid in zijn deskundige oordeel te berusten. Het gevolg is een inspraakprocedure die elke daadkracht bij voorbaat ondenkbaar maakt. Dit voorbeeld kan als metafoor voor bestuur in Nederland sinds de jaren '60 worden gezien. Ook het schrikbarende geval dat ministers met 'je' in plaats van 'excellentie' worden aangesproken duidt op de cultuurarmoede die uit progressief gedachtegoed voortkomt.

Er valt natuurlijk nog wel even door te gaan. Maar straks begint misschien Studio Sport of moet u nog bij uw schoonmoeder op visite, dus de lijst met voorbeelden dient beperkt te blijven. Het zal de meeste lezers inmiddels reeds duidelijk zijn geworden dat de 'alles is leuk'-ideologie van de PvdA

en trawanten (SP, GroenLinks enz.) onze eens zo trotse natie niet veel goeds heeft gebracht. Maar dat was misschien voor het lezen van voorliggend schrijven ook al wel bekend. De vraag is echter, hoe wij het juk van de verloederding van ons af kunnen schudden, en wederom een leefbare samenleving kunnen bewerkstelligen.

Om bescheiden te beginnen, kan er gepleit worden voor eerherstel voor het politieke gezag. Minder macht voor de krakelende oppositie en meer slagvaardigheid voor regerende partijen. Het waanzinnige idee dat partijen die twee zetels veroveren daadwerkelijk bijdragen aan belangenverte-

Het waanzinnige idee dat partijen die twee zetels veroveren daadwerkelijk bijdragen aan belangenvertegenwoordiging moet overboord

genwoordiging moet overboord. Een nieuwe kiesdrempel waarbij een partij slechts toegang krijgt tot het parlement bij 15 zetels of meer, zou een redelijk begin zijn (bedenkt u eens, verlost van Marianne Thieme!). Dit alles onder het verstandige mom 'een heel erg klein belangetje van niks is geen landsbelang'. Tot slot zou het de eer van de politiek ten goede komen als een gedeelte, zeg de helft, van het parlement verkozen wordt op basis van kennis en kunde (dubbel verlost van Marianne Thieme). Een op deze wijze gekozen parlementariër verkrijgt een zittingstermijn van 15 jaar. Dit alles om het pathetische gesteggel om de stem van het proletariaat gedeeltelijk uit te bannen. Hier geldt, 'expertise is beter dan de gemiddelde SP-parlementariër'.

Er is echter ook een belangrij-

ker oplossing. Die oplossing behelst een radicale omslag in ons denken over de termen 'elite' en 'lompoproletariaat'. Wij moeten ontwaken uit de boze droom waarin wij ons thans bevinden. Het schone moet weer in ere hersteld worden. Daarvoor moeten wij onze culturele en intellectuele elite opnieuw uit die stoffige zolderkast halen. Want ondanks jarenlange treiterij uit de hoek van het klootjesvolk, zijn ze er nog: de musici, de hoogleraren, de schrijvers en de bekwame politici. Laten wij hen huldigen in plaats van hen te beschimpen. Laten wij stoppen met de verheerlijking van het reeds veelvuldig genoemde lompoproletariaat. Daar is na

al die eeuwen slechts zo zelden iets moois uit voortgekomen. Een waarlijk geweldig begin zou zijn om Albert Verlinde publiekelijk te martelen, bij wijze van symbolisch vertoon. Als hij om genade smeekt, kan de dan inmiddels tot Vorstin gekroonde Maxima hem de genadestoot toedienen. Met dit extatische droombeeld nemen wij nu afscheid. En onthoud goed: voor God, Vaderland en Oranje! ■